

Морозні мрії

Ганна Черінь

Сонця пруг — все вужче й вужче.
Брав мороз все дужче й дуже,
1 навішав нам на ранок
Снігом вишитих фіранок.

Чий мистецький пензель вмілий
Ніжні взори добирав?!
Кинув кілька сніжних лілій
На морозний килим трав...

Чи на склі, чи лиш в уяві
Пролітає буревій! ?
В загадковій цій забаві
Грань матерії і мрій.

Ось в однім вікні темніє
Непорушний силует...
Хтось марнує час на мрії —
Може то який поет?!

Я твої думки, юначе,
Крізь вікно читаю наче:
Ти своїй ,напевно, милій,
Що про тебе мріє теж,

Кілька тих морозних лілій
Думкою в дарунок шлеш.
Десь далеко, може й ні,
Інший профіль при вікні:

Задивилась мила пильно,
Бо в морозному вікні
Сукня видиться весільна —
Й він на білому коні.

Сніг нечутно і повільно
Із думок узорі тче

І ворожить непомильно:
Що судилось — не втече.

Грають мрії, сяють зорі
На морознім срібнім взорі.